

Entrevista a Joan Puigcercós

“Sóc un home d'Àngel Colom”

Joan Puigcercós, el diputat més jove del Parlament de Catalunya, ha estat reelegit no fa gaire secretari general de les JERC, en un congrés en què l'organització juvenil ha volgut aprofundir el seu caràcter d'esquerra i ha optat obertament per implantar-se a tots els Països Catalans.

Vostè ha estat elegit per tercera vegada consecutiva. ¿No són molts anys per a una organització juvenil?

—Sí, un sí rotund. Jo vaig entrar de secretari general amb 19 anys. Enguany ja vaig dir que no em tornava a presentar, que amb quatre anys ja havia estat el secretari general que més temps havia estat al capdavant de l'organització en tots els seus 55 anys d'història, i que plegava. Volia deixar pas. Però hi va haver una sèrie de raons importants i, per tant, m'he tornat a presentar.

—¿Una d'aquestes raons és que, malgrat l'augment de militància, no s'ha creat un recanvi generacional?

—No, el recanvi generacional és més que garantit. En aquests moments la majoria de l'executiva nova que entrarà tindrà menys de 25 anys. El que tampoc no podia passar és que ara que les JERC han aconseguit un diputat, aquest digui adéu.

—¿Vostè és un home d'Àngel Colom?

—Home, és clar que sóc un home d'Àngel Colom. Sóc co-particip del seu projecte, vam entrar junts a ERC, al 87, i ens hem ajudat molt; evidentment hi ha un marge de confiança molt alt. En el projecte de Colom, les joventuts hi tenen un paper important, cada cop més. Som la gent que treballa al si del partit com la punta de llança, no d'Àngel Colom, sinó del projecte concret d'Àngel Colom.

—¿Tots els militants de les JERC són colomins?

—No, jo he dit que confluïm en el projecte. Un projecte no té noms, el que passa és que Àngel Colom, per la seva capacitat de comunicació i d'organització, ha personificat el nostre projecte. És bo, perquè a vegades la gent necessita un referent.

—¿Aspira a ser el delfí d'Àngel Colom?

—Aspiro a ser un excel·lent secretari general, i aspiro a ser un bon diputat de les comarques de Girona.

—La declaració de principis aprovada a

“Les joventuts som la gent que treballa al si del partit com la punta de llança del projecte concret d'Àngel

darrer congrés, afirma que les JERC formen part del Moviment d'Alliberament Nacional Català. ¿Què vol dir?

—Vol dir que és un projecte compartit amb altres organitzacions, no sols estrictament polítiques, sinó també socials, culturals i cíviques, i amb persones a tall individual. És bo que a dins de partits no independentistes, com CDC, UDC, PSC o IC, hi hagi persones que participin en el MANC.

—En la mateixa declaració de principis, s'aprovà la denominació de Catalunya per

a tota la nació, tal com va formular Josep Guia. ¿Tenen més d'un pare les JERC?

—L'obra fusteriana va marcar una generació, però, a nosaltres, Fuster ens queda lluny. El nostre referent és Joan Francesc Mira, i el seu llibre *Crítica a la nació pura* ha predominat en el nostre discurs. Però després, evidentment, el llibre de Josep Guia, *És molt senzill: digueu-li Catalunya*, va tenir la seva influència. També n'hi va tenir Francesc de P. Burguera, amb *És més senzill encara: digueu-li Espanya*. Nosaltres som fruit d'una sèrie de llibres, que

han creat un pòsit, al qual Angel Colom ha donat forma, amb la seva metodologia democràtica i pacífica. Aquest és el còctel dels nostres pares intel·lectuals

—Tres pares del País Valencià...

—Els valencians, potser per unes situacions extremes i adverses, s'han dedicat a teoritzar més, a interpretar més la realitat.

—¿ERC comparteix l'ús del terme Catalunya com fan les JERC?

—No sé si l'assumeix, però nosaltres farem els possibles perquè sigui així. Creiem que és de lògica, si el partit a València es diu ERC, i a Mallorca també.

lencianista de l'estratègia catalana.

—¿No és contradictori amb aquesta tàctica i aquesta estratègia impulsar la creació de seccions locals fora del Principat i alhora participar en un comitè d'enllaç amb altres organitzacions juvenils d'aquestes zones?

—No. Si ens ve gent que vol organitzar les JERC a Mallorca, i treballen i ho fan bé, no hi ha cap problema. Si hi ha una altra organització germana, com les joves dels PSM, i podem fer coses conjuntament, no hi veig la contradicció. Entenem les especificitats, les respectem, sense cau-

L'estatalisme espanyol ha destruït les esquerres i les hem de reconstruir. Som ja l'esquerra nacional. Nosaltres diem sí a l'economia de mercat, però amb mecanismes de regulació. Creiem que encara avui s'ha de lluitar per una colla de compromisos ètics i socials. No tornem a l'esquerra, ens hi resituem, sobretot perquè ha de restar ben clar que el nacionalisme ha de ser progressista.

—Però els joves que entren a les JERC ho fan per motivació nacional...

—No té res a veure. Un jove es fa militant perquè té unes ànsies de llibertat nacional, però ¿per què vol aquesta llibertat? Per construir un país, i un país s'ha de construir amb unes cotes de benestar.

—¿A què és degut el salt de noranta a dos mil militants en cinc anys?

—Primer, perquè vam reeixir a construir un pol d'atracció seriós que es va fer saber respectar enmig de l'independentisme. Segon, per la inèrcia d'ERC, i en concret per l'efecte Colom-Carod. Tercer, perquè hem sabut combinar carrer i institucions.

—¿Existeix una generació independentista?

—Evidentment. Va néixer l'any 1980, a partir d'una sèrie d'organitzacions —MDT, La Crida...— que generen un efecte bola de neu que encara no s'ha aturat. Després de la generació del 68, no n'hi ha hagut cap de tan poderosa i tan cohesionada. És una generació que es qüestiona cap on ha d'anar Catalunya, que viu un desengany quan aquells qui van protagonitzar la transició esdevenen els repressors del Ministeri de l'Interior, i que ha aconseguit de surar amb uns mitjans de socialització mínimament normalitzats.

—¿Sou químicament independentistes?

—No. L'independentisme no és la pedra filosofal, però té relació amb tot. En molts problemes, hi ha solucions sense independència, però amb independència les solucions són més viables.

—¿Li agrada de ser un independentista tranquil?

—Sí, sóc molt tranquil. Algú ho diu en to despectiu. Si això s'oposa a un independentisme heavy o violent, estic molt tranquil i ho assumeixo perfectament.

—¿És veritat que vostè estava a la llista de Baltasar Garzón?

—Oficialment, no ho he sabut mai, i espero continuar amb aquesta alegria. M'ho han dit, però no ho sé.

—¿Tindria motiu?

—Tothom és sospitós. És sospitós en Joan Puigcercós i és sospitós el bisbe de Solsona.

Pere Martí

Colom."

C. PUERTOLAS

—¿No és més una qüestió de fons que de sigles?

—Sí, però dir Catalunya a tota la nació no exclou de fer una tàctica valencianista. Curiosament, la gent que defensa més el nom de Països Catalans és la gent que ha fet més antivalencianisme, emmirallant-se en el nord principatí i europeu i rebutjant el sud com un fill deforme del Principat. En canvi, molta gent que es manté ferma amb el concepte Catalunya, assumeix l'especificitat valenciana amb més dignitat i valentia. Cal saber distingir la tàctica va-

re però en el folklorisme.

—¿Quants militants tenen les JERC fora del Principat?

—A Mallorca, més d'una seixantena. A València la cosa és incipient, diria que són una vintena i a Catalunya Nord, qui podria ser de les joves està dins el partit.

—La ponència ideològica aprovada parla de socialització de les estructures bàsiques de la societat i critica l'economia de mercat. ¿Han girat a l'esquerra les JERC?

—No ens hem mogut mai de l'esquerra; és més, a la nostra esquerra hi ha el caos.